

6 mm či 16 mm, a zda je předpis § 30 technických úmluv z 3. května 1908 pro žalovanou stranu závazný, neboť již první soud vycházel z předpokladu, že volný prostor ve zmíněném předpisu technických úmluv předepsaný byl žalovanou stranou pravidelně zachováván a tomuto předpokladu nebylo v odvolacím řízení odporováno a jest jej proto položiti za základ právního posouzení (čís. 4 § 503 c. ř. s.). Byl-li však v jiných případech volný prostor zachováván, ale nikoliv v tomto, z něhož úraz vznikl, jde o nepravidelnost v dopravě, zavazující dráhu podle § 1 zák. čís. 27/69 ř. zák. k náhradě škody. Dovolání žalovaného nebylo v důsledku tohoto právního názoru vyhověno.

Žalobce napadá rozsudek potud, pokud nebylo uznáno, že žalobní nárok jest i druhou polovicí po právu, po případě že nebylo uznáno, že jest mnohem větší částí než polovicí po právu, a pokud byly důsledkem toho útraty prohlášeny za vzájemně zrušené. Jako důvod dovolací uplatňuje též jen čís. 4 § 503 c. ř. s., avšak rovněž marně. Stál-li žalobce, jak zjištěno, u otevřeného okna železničního vozu v těsné jeho blízkosti, máje loket opřený o horní okraj spuštěného okna a jsa obrácen ve směru jízdy, jednal neopatrně a správně k tomu poukázal již první soud, že cestující za takové situace jedná proti požadavku zvýšené opatrnosti při jízdě vlakem, poněvadž musí počítati s tím, že mu něco může padnouti do oka, což se také častěji přihází. Když pak žalobci za této situace skutečně něco do oka padlo a žalobce učinil rukou pohyb ven z okna k odstranění cizího tělesa z oka a mávl rukou ven tak daleko, že prsty u ruky narazil na hranu sklonovníku a na malíčku se při tom zranil, nemůže se omlouvati bezděčným pohybem, neboť tento pohyb byl jen následkem jeho dřívější neopatrnosti. Nižší soudy uznaly proto správně, že žalobce, který si takto počínal, nezachoval opatrnost vyžadovanou v § 1297 obč. zák. a že si svůj úraz spoluzavinil. Nejde tu sice o spoluzavinění žalobce na příhodě v dopravě podle ustanovení § 2 zák. čís. 27/69 ř. zák., avšak se zákonně předpokládaným zaviněním dráhy sbíhá se tu zavinění a tedy též ručení žalobce za úraz, neboť skutečnost, že sklonovnik zasahoval do volného prostoru, nebyla tu jedinou příčinou nehody, ana se stala současně i neopatrným počínáním žalobce. V takovém případě platí ustanovení § 1304 obč. zák. Také pokud dovolatel brojí proti poměru, kterým bylo určeno dělení škody, není důvodu uchýliti se od názorů nižších soudů.

Čís. 11322.

Silniční parní válec není silostrojem ve smyslu § 1 zákona ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák.

Parní válcovací souprava byla dostatečně osvětlena, byla-li opatřena svítlnou tak, že bylo viděti světlo na několik set kroků. Není zakázáno, by válcovací souprava nebyla umístěna na jedné straně silnice. Není účelem předpisů o hlídání válcovacích souprav, by byly zamezeny srážky mezi válcovací soupravou a blížícími se vozidly.

(Rozh. ze dne 8. ledna 1932, Rv I 1933/30.)

Jan V., jedn v noci na kole po státní silnici (v Čechách), narazil na parní válec stojící na silnici a pádem se zabil. Žalobou, o niž tu jde, domáhali se rodiče Jana V-a na G-ovi, strojníku obsluhujícím válcovací parní soupravu, na zastupitelském okresu (vlastníku válcovací soupravy) a na státu náhrady škody. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Prvý soud na základě bezvadného zjištění došel správně k závěru, že garnitura byla dostatečně osvětlena a že bylo vyhověno řádu silniční policie a výnosu místodržitelství ze dne 17. prosince 1907, čís. 18.980, neboť z tohoto výnosu nelze dovoditi, že válec měl býti v noci hlídán strážcem, nýbrž má býti jen osvětlen a hlídání podle výnosu zdá se býti omezeno jen na případ, kde za dne byla z jakéhokoliv důvodu doprava přerušena a válec stranou postaven při silničním banketu. Řečený výnos také nestanoví, na které straně silnice garnitura při přerušení jízdy má býti umístěna, a nebylo zaviněním G-ovým, že umístil garnituru na pravé straně silnice ve směru jízdy, neboť, kdyby byla umístěna na levé straně, byla by zase překážkou v cestě těm, kdož šli nebo jeli opačným směrem, než jel Jan V. Odvolatelé tvrdí, že lampa byla umístěna nad zadním levým kolem tendru 4'5 m za předkem válce. Avšak nic takového z provedených důkazů nevyplývá. Uvádí-li první soud, že svítlna byla umístěna poblíže předku válce, nepochybil, hledíc k tomu, co v tom směru svědci udali. Byla-li celá garnitura 28 m dlouhá tedy, i kdyby byla lampa umístěna, jak žalující strana tvrdí, 4'5 m od předku, lze zcela dobře říci, že byla umístěna poblíže předku. Uvádí-li odvolatelé, že, pak-li svědci vypověděli, že světlo bylo viděti, neznamená to ještě, že je musel viděti Jan V., jest poukázati k tomu, že viděli-li je jiní, byl by je viděl i Jan V., kdyby byl při noční jízdě zachoval obyčejnou opatrnost a věnoval okolí náležitou pozornost. Že bylo světlo zakryto rámem, nebylo zjištěno, naopak, jak svědky bylo potvrzeno, bylo je s obou stran silnice viděti. Třebaže je správné tvrzení odvolatelů, že světlo v noci klame a že blížící se chodec nebo jezdec nepostřehne, zda světlo jest nehybné, či zda se pohybuje, leda až v nejbližší blízkosti, nesprošťuje to chodce a jezdce povinnosti zachovati potřebnou ostražitost, to tím spíše, nedovede-li na větší vzdálenost rozeznati, o jakou překážku jde. Ustanovení zákona ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák. nelze v souzeném případě použiti, neboť jde o válcovací garnituru, tedy o vozidlo, které není určeno k dopravě osob nebo zboží, a poněvadž tu není zavinění žalovaného G-a, není náhradou povinen ani žalovaný okres jako vlastník garnitury, ani stát, jemuž byla garnitura propůjčena k použití.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání opřené o dovolací důvod § 503 čís. 4 c. ř. s. není opodstatněno. Že silniční parní válec není silostrojem ve smyslu § 1 zákona ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák., vyslovil a blíže odůvodnil Nejvyšší soud již v rozhodnutí uveřejněném ve sb. n. s. pod čís. 8545, na

než se odkazuje. Ohledně osvětlení bylo zjištěno, že parní válcovací souprava byla opatřena svítilnou tak, že světlo bylo vidět na několik set kroků. To vyhovovalo daným předpisům a správně z toho usoudil odvolací soud, že osvětlení bylo dostatečné, by jím chodci a jezdci, blížíci se k válcovací soupravě, byli na překážku upozorněni a sami pak vynaložili onu opatrnost, již bylo třeba, by nedošlo ke srážce, a že tudíž prvního žalovaného nestihá zavinění z důvodu, že parní válec neopatřil řádným osvětlením. Zavinění jeho nelze však spatřovati ani v tom, že válcovací soupravu umístil na pravé straně silnice ve směru jízdy, neboť není předpisu, jenž by to zakazoval, a zcela případně připomenul k tomu soud druhé stolice, že, kdyby strojník G. byl parní válcovací soupravu umístil na druhé straně silnice, byla by stejně překážela těm, kdož šli neb jeli opačným směrem, než jel Jan V. Pokud jde o hlídání válcovací soupravy, není účelem příslušných předpisů zamezovati srážky mezi válcovací soupravou a blížícími se vozidly, nehledíc k tomu, že hlídač blížíci se neosvětlené kolo usmrceného Jana V-a za daného stavu věci by závčas ani nebyl spatřil. Nebyl-li však úraz zaviněn prvním žalovaným, nepřichází ručení okresu podle § 1315 obč. zák. vůbec v úvahu, a jest tím vyloučeno i ručení státu, odvozené z jeho domnělé zodpovědnosti za jeho zaměstnance.

Čís. 11323.

Nedostatek certifikátu jest vadou automobilu, bránící jeho řádnému užívání. Lhostejno, že prodatel odstranění této vady zvlášť připověděl, pokud se týče dodání typového osvědčení (certifikátu) na kupitelovo naléhání slíboval.

Jde na vrub příjemce, když, ač mu hrozilo promlčení podle čl. 349, druhý odstavec, obch. zák., neuplatnil v zákonné lhůtě nároky ze správy a, důvěřuje slibům dodavatele, trpěl průtahy v odstranění vady.

(Rozh. ze dne 8. ledna 1932, Rv I 1965/30.)

Žalobce koupil od žalovaného nákladní automobil. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném zrušení kupní smlouvy a vrácení kupní ceny, ježto mu žalovaný nedodal certifikát. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Dovolání má pravdu v tom, že jde o nárok ze správy a že tento nárok zanikl před podáním žaloby. Nedostatek certifikátu, o němž mluví § 18 ministerského nařízení ze dne 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák., jest vzhledem k ustanovením §§ 28 až 31 tohoto nařízení vadou automobilu, a to takovou, jež brání jeho řádnému užívání (§ 932 obč. zák.), a nemění na